

Els laboristes britànics publiquen un document americà (no apte per a estrangers)

La CIA encara vigila els socialistes

Un grup o organització que s'autotitula en anglès «Moviments Nacionals contra el Perill Americà a Europa» ha fet circular els darrers dies per locals i publicacions de plataformes d'esquerres, de partits socialistes europeus, de la Segona Internacional —entre els quals hi ha, amb força probabilitat la tendència Izquierda Socialista del PSOE, que encapçala Pablo Castellano—, fotocòpies d'un interessant document intern de la CIA (no apte per a estrangers).

És una circular que sembla palesar cert neguit nord-americà davant l'esquerra dels partits socialistes de la Gran Bretanya (Laborista), de Grècia (Paskok) i d'Espanya; absoluta confiança en els de França, Itàlia i Portugal, i, també, l'interès que ara tindria l'administració Reagan a potenciar globalment la Democràcia Cristiana al nostre continent, una vegada celebrades amb èxit les presidencials de novembre.

Pablo Castellano, un dels caps d'Izquierda Socialista, ala suspecta del PSOE

L'organització autora de la filtració és, gairebé segur, fictícia, ja que malgrat indicar que té l'estatge social a Ginebra, no en dona cap adreça; la signatura del seu «secretari general» és il·legible, i el nom de l'organització no figura en el llibre de telèfons d'aquella ciutat suïssa. De fet, a Londres se sospita que la filtració deu ser obra d'un servei d'informació europeu occidental que tindria comptes pendents amb la CIA.

Tanmateix, destacades figures del partit laborista britànic opinen que el document que els han fet arribar no és cap falsificació. Es tracta, segons aquestes figures, d'una de les anomenades «l·listes d'assumptes d'intel·ligència d'interès actual», que publica la CIA amb caràcter periòdic per als seus agents. La majoria dels fulls vénen marcats amb l'abreviatura de seguretat anglesa *noform* (o sigui, «interdit lliurar-ho a súbdits estrangers»), que en la terminologia interna de l'Agència vol dir que el

contingut del document és tan sensitiu, que no pot fer-se avinent ni als mateixos governs aliats. Dit amb altres paraules, que els diplomàtics nord-americans a sou de la CIA que hagin de realitzar, prop de polítics i funcionaris aliats, gestions relacionades amb els paràgrafs del document hauran d'esforçar-se a fer-ho de forma sempre indirecta i casual, com donant a entendre que són preguntes merament personals i sense gaire transcendència immediata.

Un dels punts del document que més criden l'atenció d'alguns caps de l'ala esquerra laborista adopta la forma de la següent pregunta: «¿Quines són les perspectives —diu— que tindria un partit demòcrata-cristià a escala europea? ¿quina organització adoptaria? ¿amb quins problemes immediats ensopegaria? ¿i quin grau d'influència podria assolir?»

Un altre paràgraf-pregunta d'aquesta curiosa «l·lista d'assumptes d'intel·ligència d'interès

actual» de la CIA, en l'actualitat a mans de destacats polítics de l'esquerra laborista, entre els quals hi ha Tony Benn, diu: «¿Què és el que pensen fer concretament les nostres figures polítiques moderades que tenim als partits socialistes europeus, si és que pensen fer res, per tal d'impedir que elements no representatius de les minories esquerranes d'aquests partits assoleixin els seus objectius?» A remarcar que, aquestes «l·listes», les edita, pel que es veu, personalment, el màxim cap de l'Agència, el director d'intel·ligència central, més conegut simplement com «el director». Juntament amb les famoses «notes del directos», les «l·listes» figuren entre les circulars més importants de la CIA.

Cap dels altres paràgrafs del document no esmenta en absolut el problema del referèndum espanyol, per la senzilla raó que els americans ja el deuen tenir alçat i ben lligat. De fet, tot i la que nosaltres diríem imminent destrucció planificada de l'ala esquerra del PSOE, els recels ianquis envers alguns dels polítics socialistes serien encara poc menys que paranoics, ja que la «l·lista» filtrada als laboristes britànics (¿i als socialistes espanyols?) —que, com dèiem, és considerada com autèntica per part de Tony Benn, i també del president del partit, Eric Oeffer, i del seu secretari general, Jim Mortimer, encara que aquest darrer amb algunes reserves— manifesta un gran interès a conèixer quins són en aquests moments els més importants consellers personals, els veritables cervells grisos, de les direccions socialistes britànica i espanyola, principalment; és a dir, els assessors ocults de Neil Kinnock i de Felipe González.